

havet, ogsaa paa New Foundlands Bankerne mellem de mange Isbjerge, som driver omkring der, uden at man vidste, hvor langt de gik mod Syd paa de forskellige Aars-tider, idet dette afhænger af Strømningerne i Havet, af, hvor store Isbjergene er, og af, om de staaar paa Grund paa Bankerne eller ikke. Skibene vilde gerne undgaa at gøre Rejsen til New York længere end nødvendigt, og derfor søgte de mange Gange at skære et Hjørne af. Derved var „Titanic“ saa uheldigt at støde paa et Isbjerg. Nu da alle Passagerskibe og saa godt som alle de store Skibe, der sejler paa Atlanterhavet, har traadløs Telegraf, løber de ikke længere samme store Fære, idet man nu altid kan faa at vide af andre Skibe i Farvandet, hvor langt Syd paa Isbjergene ligger, ligesom der ogsaa er truffet Arrangementer fra den amerikanske Regerings Side med Stationsskibe, af hvilke man kan faa at vide, hvor Isbjergene ligger, og saa kan Skibene selvfølgelig gaa af Vejen for dem ved at lægge deres Rute saa langt Syd paa, at de kommer udenom alle Isbjerge.

Londoner-Konventionen blev tiltraadt af England og vist af et eller to andre Lande, men Danmark og de fleste andre Lande havde endnu ikke tiltraadt den, da den store Krig udbrød og derved forhindrede, at der blev foretaget videre i denne Sag. I 1915 nedsatte Handelsministeriet saa et Udvalg til at udarbejde Udkast til et Forslag om Tilsyn med Skibe, til Dels ogsaa til et Forslag om Forholdsregler til Skibsfartens Betyggelse. I dette Udvalg var ogsaa Skibsfarten repræsenteret. Det Lovforslag om Tilsyn med Skibe, som den højtærede Handelsminister nu har lagt paa Tingets Bord, er til Dels i Overensstemmelse med, hvad der den Gang blev foreslaaet af Ministeriet, og hvad Skibsfartens Repræsentanter kunde give deres Samtykke til. Siden den Tid er der imidlertid gaaet fem Aar, og paa den højtærede Ministers egen Foranledning er der da i Folketinget foretaget enkelte Ændringer i Forslaget, Ændringer, som har vist sig nødvendige eller i hvert Fald ønskelige efter de Erfaringer, man har indhøstet i de fem Aar, der er forløbet, siden Londoner-Konventionen blev afsluttet. Jeg synes dog — i Modsætning til det ærede 12te Medlem for 2den Kreds (P. Nørgaard) —, at disse Lovforslag har den Fejl, vil jeg næsten sige, at de overlader overordentlig meget til Autoriteternes egen Afgørelse. Naar den højtærede Handelsminister nævnte Ordet „Rammer“, der blev gentaget af det ærede 12te Medlem for 2den Kreds — ligesom det ogsaa flere

Gange er blevet nævnt under Folketingets Forhandlinger, at Loven var en Ramme —, maa jeg sige, at det synes jeg ogsaa, men jeg mener: noget for meget af en Ramme; der mangler et fuldstændigt Billede i Rammen eller dog et Billede, hvis Betydning man nogenlunde kan se. Og jeg synes ikke, den høje Rigsdag har alt for gode Erfaringer, naar den har lavet Rammer og overladt til Autoriteterne at sætte Billeder i dem. I saa Henseende vil jeg kun minde om den Ramme, der blev lavet af den høje Rigsdag den 7. August 1914, i hvilken vi saa et ganske enormt Antal Billeder blive sat ind, af hvilke nogle var gode, andre mindre gode, medens atter andre var saa futuristiske, som man vilde kunne træffe dem paa den allerfrieeste Udstilling, saa at man ofte ikke rigtig havde Forstaaelsen af, hvad de betød. Lovforslaget om Skibsfartens Betyggelse er nærmest en Følge af Londoner-Konventionen, Lovforslaget om Tilsyn med Skibe nærmest en Følge af det Forslag, der fremkom fra Handelsministeriet i 1915. Jeg skulde ikke have noget imod at give den nuværende Handelsminister den Ramme, han ønsker, hvis vi havde nogen Garanti for, at Ministeren vilde vedblive at være Minister i et langt Tidsrum. Men selv Ministres Tid er jo begrænset, og vi ved ikke, hvem der kommer efter den nuværende Handelsminister. Ministeren har i hele den Periode af Krigen, i hvilken han har været Minister, vist den største Forstaaelse af Skibsfartens Tarv, gjort alt, hvad der paa nogen Maade var muligt, for at støtte og hjælpe Skibsfarten, fremme dens Formaal og fremme dens Evne til at virke. Og naar den højtærede Handelsminister for et Par Dage siden, da vi havde Guldloven til Behandling, nævnte, at Skibsfarten under Krigen havde bragt en Guldstrøm ind over Landet, er det jo en Udtalelse, man sjælden hører af en Minister her i Tinget. Det er rigtigt nok, Skibsfarten har bragt en Guldstrøm ind over Landet, men man har ikke villet anerkende det. Og jeg vil endda sige, at denne Guldstrøm kunde være blevet endnu større, hvis man paa et tidligere Stadium havde haft større Forstaaelse herhjemme af Skibsfartens Betygning. Der er slet ingen Grund til, at den danske Handelsflaade ikke skulde være lige saa stor som den norske, der nu er tre Gange saa stor som vor. Naar den ikke er det, er Grunden ikke den, at vi ikke her har de samme Midler som i Norge, at vi ikke har den samme Folkemængde, ikke lige saa mange og lige saa ypperlige Havne som i Norge,